

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 18 grudnia 2015 r. (data nadania k. 21) powód (...) S.A. w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 7.012,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami, szczegółowo określonymi w pozwie, ponadto o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. U uzasadnieniu pozwu wskazano, że na mocy umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług jej dystrybucji z dnia 08 czerwca 2010 roku pozwana kupowała u powoda energię elektryczną i usługę dystrybucyjną. Pozwana nie zapłaciła jednak ceny udokumentowanej dowodami powołanymi w pozwie pomimo wezwania jej do zapłaty (pozew - k. 1-2).

Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 stycznia 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc 5366/15 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty – k. 22).

W dniu 08 lutego 2016 roku M. G., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, kwestionując żądanie pozwu oraz wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podniosła, że od dnia 01 grudnia 2011 r. została pozbawiona władztwa nad zajmowanym lokalem przy ulicy (...) w W. oraz, że bezskutecznie wzywała użytkowników lokalu do uregulowania zaległości za energię elektryczną. Wskazała, że pismem z dnia 28 grudnia 2012 r. wystąpiła do powoda o wstrzymanie dostawy energii elektrycznej do przedmiotowego lokalu. Wykonanie czynności zgodnie z wnioskiem pozwanej miało nastąpić w dniu 17 stycznia 2013 r.

W związku z bezczynnością powoda w kolejnych pismach ponawiała prośbę o demontaż instalacji rozliczeniowo-pomiarowej, co nastąpiło dopiero dnia 25 czerwca 2013 r. (sprzeciw – k. 29-33).

W piśmie procesowym z dnia 30 marca 2016 r. (data stempla pocztowego – k. 94) powód wskazał, że podejmował bezskuteczne próby demontażu licznika na wniosek pozwanej w marcu i kwietniu 2013 r. Rozliczenie końcowe sporządzono wg stanu na dzień demontażu licznika, tj. 25 czerwca 2013 r. (pismo – k. 92-92v).

W toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 czerwca 2010 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. – jako Sprzedawcą, a M. G. – jako Klientem zawarta została kompleksowa umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji nr (...). Jako miejsce dostarczania energii elektrycznej wskazano pawilon przy ulicy (...) w W.. Umowa została zawarta na czas nieokreślony i weszła w życie z dniem jej podpisania. Na mocy tej umowy Sprzedawca zobowiązał się do sprzedaży energii i świadczenia usług dystrybucyjnych do w/w lokalu, zaś M. G. zobowiązała się do obioru energii elektrycznej i terminowego dokonywania płatności za dostarczoną energię oraz usługi dystrybucyjne. W § 7 ust. 4 umowy strony postanowiły, że terminem płatności jest dzień wystawienia faktury VAT, nie krótszy niż 14 dni od daty wystawienia faktury, natomiast w § 8 ust. 1 umowy postanowiono, że tryb i warunki rozwiązania przez strony umowy, jak też obowiązki stron związane z rozwiązaniem umowy oraz warunki wstrzymania świadczenia energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji określone zostały w ogólnych warunkach. Zgodnie z § 7 ust. 1 umowy cykl rozliczeniowy strony ustaliły na okres jednego miesiąca.

Dowód: umowa wraz z aneksem - k. 3-3v.

Pismem z dnia 28 grudnia 2012 r. M. G. wniosła do (...) SA o odłączenie energii elektrycznej w pawilonie przy ulicy (...) w W. z zaznaczeniem, że przywrócenie nastąpi na jej osobistą prośbę. Na piśmie pracownik (...) dokonał adnotacji o terminie, tj. 17 stycznia 2013 r. godz. 16.30-18.30.

Dowód: pismo z dnia 28 grudnia 2012 r. – k. 46

Pismem z dnia 29 stycznia 2013 r. (...) SA poinformowała M. G. o wysokości odsetek za przekroczenie terminu płatności faktury w kwocie 16,26 zł, pismem z dnia 30 kwietnia 2013 r. o kwocie zadłużenia w wysokości 5.545,80 zł i wysokości bieżącej należności w kwocie 1.283,14 zł, pismem z dnia 31 maja 2014 r. o kwocie zadłużenia w wysokości 6.828,94 zł i wysokości bieżącej należności w kwocie 244,41 zł, zaś pismem z dnia 26 czerwca 2013 r. o kwocie zadłużenia w wysokości 6.589,61 zł i wysokości bieżącej należności w kwocie 422,94 zł.

Dowód: faktura – k. 4, pismo – k. 5, faktury – k. 6-8, pismo – k. 9, pismo – k. 10, pismo – k. 11.

Pismem z dnia 30 stycznia 2013 r. (...) SA poinformowała M. G. o otrzymaniu dokumentów odstąpienia od sprzedaży lokalu przy ulicy (...) w W. i o pozostawaniu bez zmian umowy sprzedaży energii elektrycznej i dystrybucji.

Dowód: pismo z dnia 30 stycznia 2013 r. – k. 47

Dnia 12 lutego 2013 r. (data odbioru 14 lutego 2013 r., k. 48v) M. G. złożyła wniosek o demontaż układu rozliczeniowo-pomiarowego w lokalu przy ulicy (...) w W., informując o zawieszeniu świadczenia energii elektrycznej przy jednoczesnym obowiązywaniu umowy, a także fakcie pobierania energii przez bezumownych użytkowników lokalu. Pismem z dnia 01 marca 2013 r. (...) SA poinformowała M. G. o obowiązywaniu umowy sprzedaży energii elektrycznej a także potwierdziła termin demontażu licznika energii elektrycznej w przedmiotowym lokalu w dniu 11 marca 2013 r. Godz. 15-17. W dniu 20 czerwca 2013 r. M. G. wystosowała do (...) SA wniosek o demontaż układu rozliczeniowo-pomiarowego w lokalu przy ulicy (...) w W. w dniu 25 czerwca 2013 r. godz. 5.00.

Dowód: pismo z dnia 12 lutego 2013 r. – k. 48-49, pismo z dnia 01 marca 2013 r. – k. 51, pismo z dnia 20 czerwca 2013 r. – k. 52-53

Pismem z dnia 26 czerwca 2013 r. (...) SA poinformowała M. G. o rozwiązaniu z dniem 24 czerwca 2013 r. umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucyjnych nr (...) z wnioskiem o uregulowanie wszelkich zobowiązań wynikających z umowy. W odpowiedzi M. G. wystosowała do (...) pismo z wnioskiem o polubowne załatwienie sprawy. W dalszej kolejności strony prowadziły korespondencję w przedmiocie uregulowania kwot wynikających z ostatecznego rozliczenia przedmiotowej umowy oraz w kwestii samego rozwiązania umowy.

Dowód: pismo z dnia 26 czerwca 2013 r. – k. 54; pismo z dnia 18 lipca 2013 r. – k. 55-56; dalsza korespondencja – k. 57-81

W dniu 20 sierpnia 2015 r. (...) SA wystosowała do M. G. wezwanie do zapłaty kwoty 7.012,55 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania tytułem zaległych należności z tytułu dostarczania energii elektrycznej.

Dowód: wezwanie – k. 12-13

Powyższy stan faktyczny był bezsporny pomiędzy stronami i został ustalony przez Sąd w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu nie zachodzą żadne przesłanki wpływające na podważenie prawdziwości czy autentyczności dokumentów złożonych do akt sprawy w toku postępowania. Należy ponadto zauważyć, iż nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, stanowiąc tym samym pełnowartościowe źródło dowodowe.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania tej strony na okoliczność zwracania się przez pozwaną do powoda z prośbą o demontaż licznika oraz na okoliczność niewywiązania się przez stronę powodową z zobowiązań wobec pozwanej wynikającej z prośby pozwanej. W ocenie Sądu – dokonanej w oparciu o wszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.) - zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy był wystarczający do wyjaśnienia kwestii, które miałyby stanowić zgodnie z wnioskiem pozwanej przedmiot dowodu z przesłuchania pozwanej. Tym samym, przeprowadzenie

tego dowodu zmierzałoby jedynie do przewlekłości postępowania i nie wniosłoby do sprawy nowych okoliczności, istotnych dla jej rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że w dniu 08 czerwca 2010 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. – jako Sprzedawcą, a M. G. – jako Klientem zawarta została kompleksowa umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji nr (...). Przedmiotem tej umowy było dostarczanie energii elektrycznej i świadczenie usług dystrybucyjnych do lokalu przy ulicy (...) w W.. Bezspornym jest również, że dnia 25 czerwca 2013 r. dokonano demontażu układu rozliczeniowo-pomiarowego, w związku z czym pozwany domagał się uregulowania należności wynikających z przesyłanych uprzednio do pozwanej faktur wraz z odsetkami za okres od grudnia 2012 r. do dnia demontażu licznika, w łącznej kwocie 7.012,55 zł. Pozwana nie uregulowała należności wynikających z przesyłanych faktur (żadna ze stron nie kwestionowała tej okoliczności), powołując się na fakt zgłoszenia w dniu 28 grudnia 2012 r. wniosku o odłączenie energii elektrycznej w przedmiotowym lokalu, zaś termin demontażu pracownik powoda ustalił na dzień 17 stycznia 2013 r.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Stosownie natomiast do treści art. 555 k.c., przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii oraz do sprzedaży praw. Z kolei w myśl dyspozycji art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Analizując okoliczności przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że mamy tu do czynienia z odpowiedzialnością kontraktową, albowiem strony łączy stosunek zobowiązaniowy (obligacyjny). Tym samym skoro powstał stosunek zobowiązaniowy mający swe źródło w zawartej umowie, to wierzyciel ma prawo oczekiwać, że dłużnik spełni obciążające go świadczenie, a więc, że zachowa się zgodnie z treścią zobowiązania, zaspokajając jednocześnie określony w jego treści interes wierzyciela. Brak spełnienia świadczenia oznacza niewykonanie zobowiązania, o ile nie zachodzą okoliczności wyłączające odpowiedzialność dłużnika.

Niewątpliwym w niniejszej sprawie jest fakt, że pozwana zajmowała wskazany w umowie lokal i czerpała energię elektryczną, a zatem zobowiązana była z tego tytułu do uiszczenia zapłaty na rzecz powoda. W tym zakresie pozwana nie kwestionowała obowiązku zapłaty i do grudnia 2013 r. regulowała należności objęte treścią umowy. Dopiero po dokonaniu zgłoszenia wniosku o odłączenie energii elektrycznej w przedmiotowym lokalu pismem z dnia 28 grudnia 2012 r. przestała regulować należności.

W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy, pozwana wykazała się szczególną starannością oraz lojalnością wobec powoda, chcąc uregulować i wyjaśnić zaistniałą sytuację. Po dokonaniu zgłoszenia wniosku o odłączenie energii elektrycznej ustaliła z pracownikiem powoda termin tej czynności. W związku z bezskutecznym upływem tego terminu w kolejnych miesiącach wielokrotnie kierowała do powoda pisma z prośbą o wyznaczenie innych terminów demontażu, informując go jednocześnie o posiadaniu uzasadnionych podejrzeń, że energia elektryczna nadal jest w lokalu pobierana przez nieuprawnionych użytkowników. Pozwana na dowód wskazanych okoliczności przedłożyła w sprawie przedmiotową korespondencję wraz z odpowiedziami powoda. Powód kwestionował natomiast twierdzenia pozwanej, wskazując, że kilkakrotnie wyznaczał pozwanej termin demontażu, lecz z uwagi na nieobecność w lokalu demontaż nie był możliwy. W tym zakresie Sąd uznał jednak, że powód nie wykazał powoływanych przez siebie okoliczności. Poprzestał jedynie na twierdzeniach zawartych w pismach procesowych. W szczególności powód nie wykazał jakiegokolwiek dowodami przyczyn braku demontażu w dniu 17 stycznia 2013 r. i w kolejnym wyznaczonym terminie oraz, że brak możliwości demontażu wynikał z przyczyn leżących po stronie pozwanej.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze. Przenosząc ją na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że to na powódzie spoczywał ciężar wykazania wskazywanych w toku postępowania okoliczności, tj, że to pozwana była odpowiedzialna za to, że nie dokonano demontażu w terminach pierwotnie z nią uzgodnionych.

Sąd wziął także pod uwagę, że zgodnie z twierdzeniami powoda, z treści umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucyjnych nr (...) wynika zobowiązanie pozwanej do dokonywania terminowej płatności za usługi świadczone przez powoda. Niemniej jednak sam fakt podpisania umowy oraz wystawianie przez powoda faktur za usługi nie przesądza, w okolicznościach niniejszej sprawy, o zasadności powództwa.

Zgodnie z § 8 umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji tryb i warunki rozwiązania przez strony umowy, jak też obowiązki stron związane z rozwiązaniem umowy oraz warunki wstrzymania świadczenia energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji określone zostały w ogólnych warunkach, które stanowiły integralną część umowy. Warunki te jednak nie zostały przez powoda przedłożone, tym samym nie można ustalić, jaki i czy w ogóle przewidziany był w nich szczególny tryb rozwiązania umowy oraz warunki wstrzymania dostawy energii elektrycznej na wniosek klienta. Na tej podstawie należało uznać, w ocenie Sądu, że tryb w którym pozwana wystąpiła do powoda o odłączenie energii elektrycznej – tj. oświadczeniem w formie pisemnej z dnia 28 grudnia 2012 r. – był przez strony dopuszczalny. Powód nie wypowiedział się co do tych twierdzeń strony pozwanej, w szczególności nie wykazał, że tryb odłączenia energii wynikający z ogólnych warunków był inny. Tym samym, w ocenie Sądu, powód nie wykazał twierdzeń, z których wywodził w niniejsze sprawie skutki prawne, a zatem powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zasądził od powoda (...) S.A. w W. na rzecz pozwanej M. G. kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)